

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Arribada del any nou

CRÓNICA

Ja sabia jo que l'Ajuntament actual acabaria en punta; però no m'creya, francament, que de una manera tan repentina acabés en... Tort y Martorell.

D. Domingo no va tenir prou paciència per esperar a que s' decidissin a admétreli la dimissió que tenia presentada formalment desde l'endemà mateix de la pujada de 'n Sagasta, y al venre que li anavan a caure a sobre tantes coses, va fer un cop d'home.

—Sr. Tort, ara si que ha arribat la séva—va dir eridant a n' en *Cavèritu*—Enfilis a la trona, que ni que m'ho manin cent Planas y Casals jo no haig de tornar a empunyar la vara.

Y tal dit, tal fet.

Lo Sr. Tort y Martorell es avuy arcalde de Barcelona.

—Pero desventurat—deya D. Manuel Planas y Casals, encarantse ab D. Domingo—¿quin motiu alegará per abandonar un càrrech tan honrós en uns moments tan compromesos?...

—Vosté mateix podrà triarlo—responia 'l senyor Martí—per anarse 'n qualsevol motiu es bó.

—No n'hi ha cap que siga suficient, per justificar una resolució tant estúpida.

—Bueno, donchs: ja n'hi trobat un.

—Diguill.

—Tinch un parent malalt.

—Y quina malaltia té?

—Quina malaltia vol que tingui...—barboteja D. Domingo.—Ah, ja ho he trobat!... Lo meu parent està malalt de la *glossopeda*.

Y girant qua, y rihent lo xiste que acabava de fer, lo Sr. Martí se'n va anar a casa séva, deixant que la mitja municipal, a la qual tants punts li han saltat ja, vaja escorrentse per ella mateixa.

La *glossopeda* ha sigut y continúa sent la preocupació general de Barcelona.

Si una cosa hi ha que ha sorprès a tothom es la afirmació dels provehiders de carn al assegurar que feya més de sis mesos que venian sacrificant badellas *glossopedadas*.

Ells van dir això per demostrar que la carn del bestia afectat de aquesta malaltia, no es danyina.

Si sigués danyina, ab sis mesos seguits d'experiència, tots los barcelonins en pés, avuy, estarian malalts.

Ja veuen quins experiments més notables y quinas conquestas per la ciencia no fan a Barcelona uns subjectes per punt general tan poch científics, com los provehiders de carn. Ni Mr. Pasteur, ni 'l doctor Ferrán s'atrevirian a intentar unas demostracions aixís tant al engrós. Tant lo doctor Ferrán, com Mr. Pasteur, quan creuen descobrir algún virus presservatiu, comensen per ensajarlo ab cunillets d'Índia y ab gossos abandonats; únicament després de pendre las precaucions més exquisidas l'aplican al ser humá, y encare buscan personas que s'prestin voluntariament a deixarse inocular.

Los provehiders barcelonins no se'n van ab tantes retóricas. Vingui matar bestia *glossopedat*, vingui portarlo a la plassa y vendre 'l per bó, sigui a qui sigui, un día y un altre día, una senmana y un'altra senmana, un mes y un altre mes, fins arribar a la mitja anyada... Entre tant observan, preguntan, inquireixen... Ningú 's queixa de res, tothom està bó y sá... no s'ha declarat cap epidemia que delmi a la població... ergo la *glossopeda*,

que tants estragos causa entre 'l bestia bovi, no produheix lo menor dany entre 'l bestia humá. Sis mesos d'experiència contínua abonan aquesta veritat consoladora.

Y no hi haurá cap Academia de Medicina ó de Veterinaria que proposi l'encunyació de una medalla pera perpetuar la intrepides heróica dels abasteixedors de carn de Barcelona?

Y al veterinari del Escorxador, que durant sis mesos ha tingut la patxorra de permetre 'l sacrifici de badellas *glossopedadas*, no se 'li dona una recompensa digna del gran servey que ha prestat a la ciencia?

Jo, ab tota franquesa, l'enviaria desde aquest moment a casa séva a estudiar. Un home de tan mérit no mereix quedar relegat en un escorxador, com un veterinari qualsevol. Vaja, per mí que 'l fiquin dintre de una escaparata.

Quan lo mon científich s'enteri de que a Barcelona hem estat mitj any consumint carn *glossopedada* impunement, se'n farà creus.

—Pero ¿era bèn *glossopedada* la carn que consumian los barcelonins?—preguntarán los sabis que més estudiada tenen la materia.

—Com la que més puga serho.

Y 'ls infelissos, ab tota la séva sabiduria, 's quedarán sense saberse explicar la causa de tal immunitat, y arronsarán las espatillas.

Pero, ¡ay d'ells, si admetent la cosa com a certa y positiva, tractan d' experimentarla en los seus paissos respectius! Que ho probin de fer consumir carn *glossopedada* als ciutadans de París ó als ciutadans de Londres, y veurán lo que 'ls passa.

Perque no hi ha que donarhi voltas. La immunitat de la *glossopeda*, no depen tant de la carn que 's menja, com del estómach que la reb.

Los barcelonins som los *avestrussos* de la humanitat.

Avestrussos en tot: en pagar per bó lo dolent; en menjar lo dolent per bó; en pahir bé ó malament tot lo que 'ns entra al cos.

Tant acostumats estém a beure ví falsificat ab guix, a menjar pá barrejat ab cals y a pendre xacolate de polvos de rajola, y son aquí tan bons los materials de construcció, que 'l qui més y 'l qui menos, té las parets del paladar fetas a tall d'enjá y perfectament arrebossadas.

En tals condicions, vingui *glossopeda*, vingui lepra, vingui dimonis del infern... tot se paheix, tot passa, y no hi ha porqueria que 'ns infesti.

Vels'hi aquí perque la carn *glossopedada* no ha causat a Barcelona la més mínima novedat, ni després d'estarla consumint sis mesos a la carretera, com han tingut la franquesa de revelarho 'ls nostres exceientíssims provehiders, que ja fa tant temps monopolisan lo mercat, podent dir ab tota la veu:

—Nosaltres aquí tallém lo bacallá... es a dir, no 'l bacallá: tallém la badella qu' es encare millor.

Lo dia que 'l Sr. Martí y Gofau va dir resoltament que no permetria que 's matessen caps malalts de *glossopeda*, 'ls abasteixedors varen quadrarse, dihent:

—¡Ah! ¿nó? Donchs Barcelona no menjará carn de aquesta, ni de l'altra.

Y varen deixar entendre qu'estavan resolts a declararse en *huelga*.

D. Domingo que no ha nascut, sens dupte, per la lluyta, va sentir com un suor fret invadintli tot lo cos.

LAS COSAS CLARAS

¿Saben per qué ha dimitit aquest pobre ánima freda? Pues... porque tenia por d' agafar la *glossopeda*.

—¿Qué dirá Barcelona—va pensar—si baix lo meu mando, demà no hi ha en los mercats, ¡carn de badella!

Y anantse'n al govern civil, va veures ab lo senyor La Roca, y va dirli:

—Sr. Gobernador: ahí queda eso.

Lo Sr. La Roca va descobrir un informe facultatiu emés l' any 48 pels veterinaris de Madrid, declarant la inocuitat de la *glossopeda*... Y en efecte, quan després de 45 anys encare es viu aquest informe, senyal segura de que la *glossopeda* no mata.

Y l' gobernador va dir als abasteixedors:

—Interinament, continuéu matant, ab *glossopeda* ó sense *glossopeda*. Després, la Junta de Sanitat provehirá.

La Junta de Sanitat ha provehit declarantse resoltament en contra de la *glossopeda*. Y 'ls abasteixedors, que tan altius se mostravan en un principi, al últim s' han resignat.

¿A qué obeeix aquest cambi tan radical?

A dos motius.

Primer: á l' abstenció del públich, que durant aquests dias passava de llarch davant de las taulas de badella. ¿Quín negoci farán los abasteixedors venent carn glossopedada si l' públich no la compra?

Segón: á la pór que han tingut aquests negociants de perdre l' monopoli escandalós de la carn, que durant tants anys han vingut exercint á Barcelona.

Si ells s' arriban á declarar en *huelga*, y l' administració comensa á facilitar á tots los particulars los medis de sacrificar en l' escorxador y de

vendre en los mercats, ¡adiós monopoli, adiós negoci, adiós... *mi dinero*!

Aquí está la *madre del cordero*... de la badella y fins del bou...

Los abasteixedors dominan lo mercat en absolut. Els disposan dels matadors, dels carruatjes de conducció de la carn y de las taulas dels mercats. Si algún ganader no associat vé á Barcelona ab bestia propi, no haventhi mercat ahont vendrel, ni corral ahont hostatjarlo, ha de sucumbir necessariament á las exigencias de las compayias de abasteixedors, y ja 'ls asseguro jo que li quedan pocas ganas de repetir la proba.

Los abasteixedors li fan lo preu, y ells mateixos l' imposan sense contrast al consumidor.

Obrant en aquesta forma han acabat per donar un cop mortal á la ganaderia á Catalunya. No hi ha avuy ganader catalá que puga contar ab lo mercat de Barcelona, monopolisat pels abasteixedors.

¿Y ahont van aquests á provehir? A tot arréu ahont troban lo que 'ls convé, que no es may lo que convé al públich, generalment al Africa. Dels remats que compran á baix preu, únicament los desetxos venen á Barcelona, y aquí fan pagar la carn per bona, porque ningú 'ls pot fer la competencia.

Hi ha qui suposa que la carn glossopedada que se 'ns ha estat donant á Barcelona, respon senzillament á aquesta base de negoci... A Barcelona no 's mira prim, únicament á Barcelona pot consumir-se y 's paga per carn de primera, á major preu que no 's paga á París la més ben cebada que allí s' expén tot l' any.

De manera que la qüestió de la *glossopeda*, baix aquest punt de vista considerada, no es més que accident del gran monopoli que aquí s' exerceix, sense que ningú s' cuidi de destruhirlo.

Los monopolisadors al fer un punt d' home van estar a punt de suicidarse... Després han reflexionat, y s' han compromés a no matar més carn glossopeda... y no 'n matarán fins de aquí a quatre dias que la cosa passi, 'l veterinari del escorxador fassi 'ls ulls grossos, y 'l públich refiat torni a comprarne sense escrúpuls.

¿No valdria la pena de que s' ataqués l' escándol en lo seu origen?

Destruheixis lo monopoli: facilitis la matansa a tothom: que qui necessiti taulas als mercats las trobi... Vingui la competència ab todas las sévas ventatjas... Estableixis un mercat de bestia... Habilitinse corals... ¿Qué diuhen? ¿Qué no hi ha locals a propòsit?... ¿Qué aquests corals s' no improvisan? Jo, de moment, ne sé un de magnífich. Lo Palacio Real del Parch.

P. DEL O.

¡JANER!

SONET

Gran mes—pro per las ratas—lo *Jané*;
puig mentres trás la gata corre 'l gat,
ellas campan ab tota llibertat.

¡Proclaman l' anarquia en lo grané!

Corren, saltan y fan lo que 'ls convé,
mentres que lo *Marruix*, dalt del terrat,
fá 'l *trovador*, á costas... del veinat,
que maleheix l' amor que li fa té.

Nits de Janer! Pel jove que está bó
no sou pas malas nits. ¿Qué hi fá que 'ls gats
per las teuladas vagin disparats

movent escándol? Per exemple jo,
fico lo caparró sota 'l coixí

y no 'm desperto fins demà al matí!

E. VILARÉT.

PREPARATIUS

(DIÁLECH ECONÓMICH-CONYUGAL.)

—Parlém de tot, Antonia: ¿qué li durán los Reys al nostre bordégas?

—¡Ah!... Lo que tú vulguis. Avuy ell deya que voldria que li portessin un caball, una máquina de carril, un casco de *garrero*, un velocípedo, una baldufa ab música, una...

—Atúrat, noya, que al últim anomenarás tota la quincallería...

—¡Oh!... Ell ho deya.

—Bé, si te l' escoltas á n' ell, ni ab una conductora 'n tindrás prou per portar las joguinas á casa. No 'n fassis cabal de lo que diu la criatura. La qüestió es comprarli una cosa de profit, y que al mateix temps no 'ns surti massa cara.

—Bueno, tú dirás...

—Tú dirás, tú dirás! Sempre 'm vens ab la mateixa cantarella... ¡Barrina una miqueta, si ets servida!...

—Comprémli... ¿una capsa de soldats de plom?

—No: aquest entreteniment els fa tornar massa bullangueros... Además, los soldados de plom son molt *baladins*... y al cap de quatre dias, en lloch de semblar soldats, semblan mastegaduras de canóns de gas.

—Donchs... ¿un sabre?

—¡Otro que tall! ¿qué vols que 'l xicot se 'ns envalentoni, y un dia t' planti cara, sabre en mà?

—¡No diguis aixó, pobra criatura!

—¿Qué? Las criaturas son homes petits. Y ho sé per experiencia: l' home, en quan se veu entre mans una armota qualsevol, ja no té papa que 'l mani... ni rey que l' excomuni.

—Si li compressim un arca de Noé...

—¿No es un restaurant aixó?

—No. Es una especie de fragata de guerra, pero petita y sense canóns, pél istil d' aquell barco que diu que Adán y Eva varen ferse en celebració del Diluvi universal.

—Y ¿qué vé á ser aquesta arca?

—A dintre hi ha un animal de cada especie, y....

—No més deus faltarhi tú.

—¿Y ara, Agustí, de qué te las heus?

—¿No veus qu' es una temeritat aixó d' anar á posar tantas bestias en mans d' una criatura? ¡Oh! Y sobre tot, ara que 'ls bous diu que tenen la glosa... la grassa... la gossa... vaja, una malura verinosa, que no sé cóm ne diuhen.

—Res, deixémho estar aixó del arca. Comprenli un pandero...

—¡En bonas mans estaria, com hi ha món!

—O una guitarra.

—La quitxalla del vehinat li aixafaria.

—¿Un timbal?

—¡No estich per músicas! Vull que sigui un cosa que serveixi, que serveixi...

—¡Cómprali una criada, donchs!

—¿Sabs, Antonia, que te n' estás anant de la rahó?

—¡Si dius aquestas tonterias! Vés, cosas que serveixin... ¿No ha de ser per jugar lo que se li compri?

—Hi ha molt que dir sobre aixó: cadascú té la séva máxima. De jugar, bé prou que juga 'l baylet; no necessita endròminas. ¿De qué li serviria 'l timbal, per exemple, quan jugués á *fet*? ¿perque l' atrapessin desseguida?

—Bé, bé; no t' acaloris per xó. ¿No vols eynas de música? Llestos. Comprenli una capsa d' eynas de fuster.

—¡Cá! ¡Ni 'ls mils!... Sempre estaria picant y armant ruido, y 'l millor dia 'ns clavaria un clau de ganxo al frontis de la calaixera ó 'ns serraria un bras d' aquell Jesuset de fusta que tenim allá al davant.

—Mira, Agustí... ¿'m vols creure? No m' atabolis més y cómprali lo que 's passi pél senderi.

—¡Poch á poch! Ja ho sé que puch donarli lo que jo vulgui; pero jo t' ho consulto porque m' agrada anar *acordes* ab tú.

—Donchs ja no sé que dirte més: vaig anomenant, anomenant, y en tot m' hi posas taps.

—Diguéssis cosas que tinguessin una mica més de sustancia que las que dius. ¡Veyéu! Panderos, guitarras, arcas d' animals... ¡Quins pensaments més galdosos!...

—¿Pues qué voldrias comprarli tú? ¡Acaba d' una vegada!

—¿Qué no t' ho dit trenta milions de cops? Una cosa que pugui aprofitarse, que sigui útil, que serveixi.

—¿A qui? ¿al nén ó á tú?

—Al nén, á mi, á tú, á tots...

—¿Si?... Lo qu' es jo ja 'm dono: no sé quina pot ser la joguina que 'ns serveixi á tots nosaltres.

—¡Hola! ¿y qui t' ha dit que per forza haja de ser una joguina lo que 'ls Reys li portin?

¡ARRIBA, MENUT!

¡Ara si que hi ha arribat,
 á copia de paciència;
 ara si que al fi 'l tenim
 dalt de la presidencia.

—¡Ah! ¿no?
—No, senyora. Y porque te 'n convencis ara t' ho diré: ja se m' ha acudit la cosa.
—¡Gracias á Déu! ¿Qu' es lo qué li portarán?
—Un conill, que sigui ben tendre.... Demá 'l menjarém ab arrós per dinar, en celebració de la diada.

A. MARCH.

PIEUS DE LAS DONAS

No reunía cap gracia
ni era tampoch gens bonica;
pero 'l que la festejava
li va caurer á la vista
Per... res... per la restellera
d' hermosas dents que tenia.

Y casat vejé ¡pobre home!
que las portava postissas.

A. DEL CORRAL.

L' ANY NOU

(DIÁLECH ENTRE ELL Y YO)

—Buenas. ¿No 'm demanavau? Aquí teniu l' any nou.

—Deu te guart, nano; però comenso per advertirte que aquí no 't demanava ningú.

—Bé, aixó es un dir: de totes maneres, ja hi arribat.... ¿Se t' ofereix alguna cosa?

—Home, oferirsem, se me 'n ofereixen moltes; pero com sé que tampoch has de donármelas.... Una sola te 'n demanaré: que siguis ben franch y 'm manifestis lealment los teus propòsits.

—T' ho garantixo: soch massa menut per dir mentidas.

—Digas, donchs: ¿qué pensas fer?

—La feyna dels matxos: anar tirant.

—¿Quína actitud adoptarás en política?

—La més cómoda: menjar, cobrar y viure tot lo alegrement possible.

—Pero ¿quins principis farás dominar durant los dotze messos del teu mando?

—¿Principis?... ¿No sabs que están abolits anys há? Ara com ara no hi ha principis....

—Ni modos; ja ho sé. Sent aixís, digas que la farsa política continuarà ab lo mateix brillo de sempre....

—Una mica corretgida y aumentada. ¿Qué més vols sapiguer?

—La bolsa, ¿pujará ó baixará?

—Segons y conforme: quan los directors del tinglado vulguin, hi haurá baixa; quan á n' ells los convingui, hi haurá puja.

—¿Y de malalties, com anirém?

—Bé; n' hi haurá tantas com se 'n necessitin.... y potser una mica més. Vos visitarán un parell d' epidemias, disfrutaráu de la verola y del tifus.... y ab l' ajuda dels metjes y la mala conducta us moriréu quan sigui hora y us enterrarán en lo lloch corresponent.

—¿Qué farán aquest any los amichs?

—Arrancarse la pell los uns als altres, com han fet fins ara.

—¿Qué passarà respecte de la administració municipal?

—Res: treurán ajuntaments porque serán dolents, n' hi posarán altres que encare serán pit-

jors, y aixís mudant y cambiant, aniréu passant la trista vida y afliuxant la mosca.

—¿Serán felissos los matrimonis baix la teva dominació?

—Aixís, aixís: comenso en diumenje, acabo en diumenje també.... vull dir que l' any se passarà entre festas, y com las festas son la salsa del matrimoni....

—¿Es dir que no hi haurá 'ls siniestros conyugals que 'ls altres anys sol haverhi?

—¡Poch á poch! Jo no m' allargo tant.

—¡Ah! ¿De modo qué....

—Si senyor: hi haurá donas que fugirán del seu home y n' hi haurá que farán.... lo mateix, sense fugir.

—¿Quin será l' ideal de la humanitat?

—Varios; los mateixos de sempre. Lo poder, lo diner, lo vi, las gracias femeninas...

—¿De serio?

—Ja pots pujarhi de peus.

—Sabs, donchs, any nou, que 'm sembla una cosa?

—Digas.

—Que per tenir de continuar tot de la mateixa manera, no hi havia cap necessitat de cambiar d' any.

—¡Es clar! Pero si en rigor los anys no cambian. Aixó son caborias que vosaltres us haveu inventat per distreure 'l mal humor. L' any es sempre 'l mateix: no fa altra cosa que posarse una careta nova cada primer de Janer.

—¿Sí? ¿Es dir que tú ets....

—¡Mira! ¿veus? Soch lo noranta dos, lo noranta hu, lo noranta.... soch la eternitat.

—¿Y no tens cap influencia sobre la sort y 'l destino dels homes?

—No; aixó vé de més amunt. Es aquest lo que se 'n cuida.

Y al dir aixó, l' any alsa 'ls ulls al cel.

Jo també aixeco 'l cap, mirant al espay.... y únicament veig passar un aucell. Es un musol.

MATÍAS BONAFÉ.

ALEGORIA ⁽¹⁾

Metamorfossis.

Las il·lusions y 'ls amors
van volant com papallones,
van volant de assí y d' allà
com pols d' or que 'l vent s' emporta.

La rosa blanca que ho veu,
y son cálzer gentil obra;
tant lo va obrint, que un amor
sas alas plega y reposa.

—Amor, no 't repenjis tant
que lo meu tronch es colltors;
amor, no 'm besis aixís
que las fullas se 'm cargolan.

Ubriach l' amor, no la sent
y va aspirant son aroma;
quan l' endormisca lo pler
comensa á marcir la rosa.

—Il·lusions d' aletas d' or,
voleu, voleu forsa estona
que 'm retornareu lo goig
que l' amor ingrat no 'm porta.

(1) Aquesta composició sigui publicada en l' *Almanach*; pero per haverse substituït una estrofa ab la de un altra composició distinta, la reproduhim tal com devia aparèixer.

Més volan las il·lusions
fent més ample la rodona
y s' allunyan tot volant
y perxó vola que vola.

—Il·lusions d' aletas d' or.
crida sospirant la rosa;
mes ay! han desaparegut
y l' han deixada ben sola.

Ben sola no ha pas quedat
que l' amor encar reposa
dins de son calzer marcit
un temps fresch y plé d' aroma.

Una bufada de vent
ja va desfullant la rosa;
son calzer es va badant,
es va badant y cau morta.

Quan á terra ja ha caygut
se sent un roséch dessota;
es un verm que va menjant
las fullas que te al dessobre.

Las il·lusions y 'ls amors
van volant com papallonas;
las primeras, van fugint
y 'ls segons en verms se tornan.

RAMÓN NOVELLAS DE MOLINS.

LLIBRES

MONOGRAFIES DE CATALUNYA.—*Diccionari històric geogràfic* per J. REIG Y VILARDELL.—Acaba de apareixer lo fascicle VI (letra B) que conté entre altres las monografias de Besora, Bigas, Blanes, Bo

lidor, Borrassá, Breda, Bruch y Burriach, plenas de datos curiosos, noticias interessants y algunas d' ellas ilustradas ab gran profusió de dibuixos.—En aquest fascicle termina la lletra B de aquest verdader Diccionari geogràfic é històric de Catalunya.

LA REIVINDICACIÓ DEL LLENGUATJE EN LA ENSENYANSA PRIMARIA, per SEBASTIA FARNÉS.—Forma aquest follet lo volum III de la Biblioteca de la *Veu de Catalunya*, y es un alegat plé de rahons y desentit pràctic en lo sentit de que la ensenyansa s'apera ser útil, profitosa y cumplir lo seu objecte s' donga en lo llenguatge matern del alumno que assisteix á las escolars.—En aquesta idea qu' es una de las reivindicacions del catalanisme, está perfectament conforme la ciencia pedagógica, dat que avuy tot tendeix á ensenyar ideas y coneixements ab la major facilitat possible, y res ajuda tant á l' ensenyansa de las primeras nocions de tot, com l' us de la llengua natural dels tendres alumns.

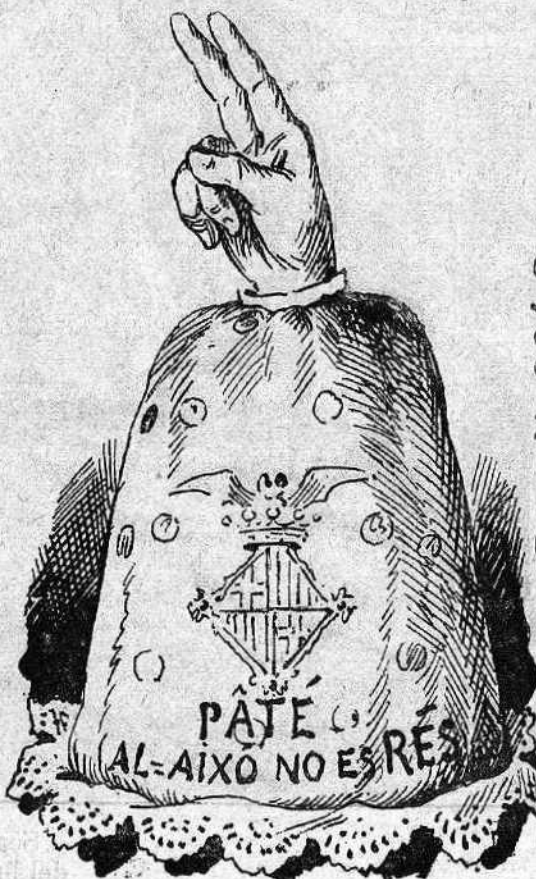
Altres llibres rebuts.

Esteve de Corbera.—Apuntacions biográficas llegidas en la solemne sessió celebrada en la *Centre excursionista de Catalunya*, la nit del 26 d' Octubre en commemoració del XVI aniversari de la fundació de la primera Societat d' Excursions y ab motiu de grabarse en la lápida d' excursionistas célebres, lo nom d' aquest historiador, per J. Reig y Vilardell.

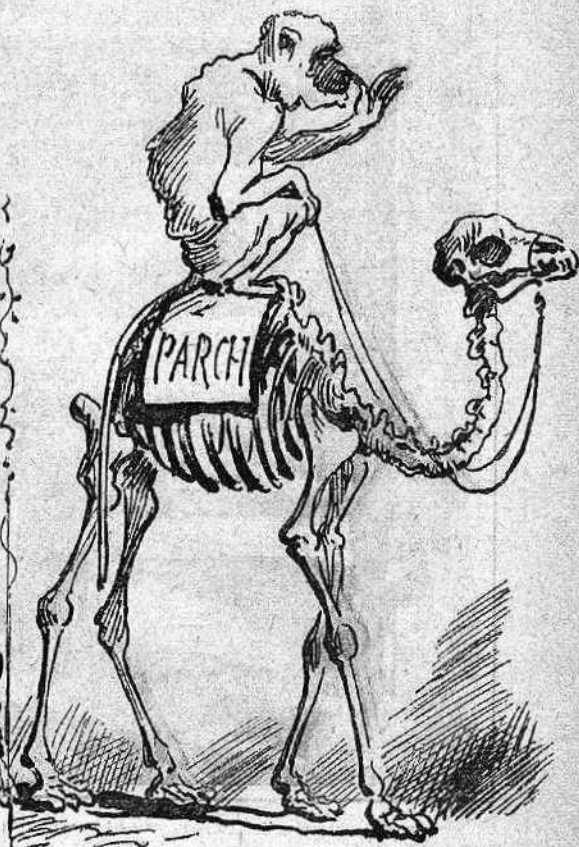
L' Aglenya.—Aplech de poesietas de D. Ramon Masferrer, que obtingueren la flor natural en los últims *Jochs Florals* de Barcelona.

La Padrina.—Comedia de costums catalanas, en un acte y en vers, original de D. Joaquim Riera y Bertrán, estrenada ab éxit en lo Teatro de Novedats, la nit del 8 de novembre últim.

LO QUE DIU QUE PORTARÁN LOS REYS

Al Ajuntament

A Barcelona

ESCENAS DEL CAMP.—**UNA DESGRACIA.**—(Quadro de J. Blanco Coris)

Segant, per guanyar-se 'l pa,
del bras ha quedat fida...
¡Quan vritat es que a mort
va aparellada ab la vida!

Almanaque Bastinos para 1893.—Està tot ell escrit per D. Teodoro Baró y D. Julià Bastinos, y conté numerosos grabats.

RATA SABIA.

¡MAY MES!

Cregut de que foras mia,
ab la més ferma energia
mon amor te valg mostrá;
y á la passió que 'm vencia
ab desdeny vas contestá.

Al mirá 'l despreci téu,
en lo més fons del pit méu
hi enterri l'imatje téva;
quedant sens pietat ni treva
mon orgull fret com la néu.

Ja may més al món—juri—
vull trobarla en mon camí;
ja may més no vull trobarla
perque es tant hermosa.... ¡Oh, si!
¡que tornaria á adorarla!

C. DE CATALUNYA.

PRINCIPAL

Judith de Welp no es certament la tragedia més popular de Angel Guimerà, encare que ab ella va revelar-se als ulls dels inteligents autor dramàtic dotat de gran potencia.

Traduhida al igual que *Mar y Cel* ab notable fidelitat per Enrich Gaspar, sigui posada á Madrit, y l'èxit que alcansá no molt calurós, féu dir á algú que 'ls madrilenys havian volgut venjar no sé quinas ofensas que se suposavan inferidas á la vila y cort per l'autor de la tragedia, en lo Congrés catalanista de Manresa.

Crech sincerament que si en aquella ocasió, en lloch de la *Judith* s'hagués estrenat *Mar y Cel*, l'èxit hauria sigut entusiasta, á pesar dels agravis y dels ressentiments que poguessen existir. *Judith de Welp* no será may una producció popular.

L'èxit que ha tingut á Barcelona la traducció castellana de aquesta obra, fins sent satisfactori y molt just, se queda bon xich endarrera del que alcansa *Mar y Cel*, sempre que 's posa en escena.

Una vegada més queda patentisat ab aixó que lo primer que 's necessita perque una obra alcansi popularitat, es endevarla.

LICEO

La *Linda de Chamounix* es una composició de Donizetti qu' en lo seu temps havia fet furor. Al públich de avuy li sembla una mica passada de moda.

Aixís y tot encare hi ha guetos que sentintla 'ls cau la baba y gent jove qu' escoltan ab curiositat los primors qu' en ella abundan. La veritat es que per interpretarla 's necessitan cantants dotats de condicions molt especials.

La Sra. Boronát interpretá la protagonista ab molt acert fent gala de molta agilitat de garganta en las *floriture*. L'escena de la locura especialment li valgué un verdader triufo.

Lo barítono Cotogni pertany pèls seus anys y per as facultats de que disposa encare á la época en que la *Linda* estava de moda. En tota la representació demostrá que 'l paper d' Antonio li anava al pèl: aixís es que de aplausos no 'n vulguin més.

Molt bé 'l tenor Colli, 'l baix David y 'l carícató Fiorini, y sempre acertadas las contralts Fabrí y Juliá.

Lo mestre Mugnone revela la pericia de costum.

Un gueto, al sortir del teatro tot joyós, deya:
—Aixó es música, y lo demés romansos. Aquesta nit m'hi tret trenta anys de sobre.

ROMEA

La funció de ignocents siguié interessant y divertida, tant que hagué de repetir-se tota entera 'l diumenje á la nit, produhint un plé á vessar.

Sens parlar de l'òpera *Il rapto ó un barbiere della aristocrazia*, qu' es una verdadera ignocentada, contrastant lo amacarronat de la lletra, ab lo elevat de molts trossos de música, cosa que sempre fa riure, tant lo sainete de 'n Vilanova *Oriental ó 'ls moros contrapuntats*, com la humorada de 'n C. Gumá *Abaix lo existent!* poden representarse sense dificultat tot l'any ab èxit segur.

Lo sainete de 'n Vilanova está escrit en prosa, ¡y quina prosa! Plena de xistes, qu' estallan com cohets, l'un darrera del altre, ab tal abundancia que casi no queda temps de saborejarlos.

Aquell llenguatge oriental-catalá, plé de hipérbols y de modismes xocants, pero castissos sempre, resulta molt teatral y sumament cómic.

Los autors s'hi rabejan qu' es un gust: tant los tres moros contrapuntats que son los Srs. Bonaplata, Goula y Santaularia, com los escuders Srs. Capdevila, Fuentes y l'ennuch, qu' es lo Sr. Pinós, se veu que disfrutan interpretant sos pespectius papers. Devegadas fins ne fan un grá massa; pero 'l públich hi riu, y tots ells se contrapunten á qui 'l farà riure més.

Abaix lo existent! es una joguina molt garbosa. L'argument parteix de la noticia que propala un tranquil de que tot s'ha capgirat, disposant lo govern revolucionari triunfant que las donas se declarin als homes á qui estiman; que las casadas se posin las calsas, mentres los seus marits s'encarreguin dels fogons y aixís de tot lo demés.

Poden contar, donada aquesta base, si 'n passen d'extranyeses y si 'n sobrevenen de situacions xistosas.

Los apuros principals qui 'ls passa es un pobre sastre que quan li compran una pessa de roba, lluny de cobrar, ha de donar al comprador fins los diners que costa; y las ventatjes qui las disfruta es un jove timit que no gosantse á declarar ell, tot s'esponja quan la xicota á qui estima se li declara ella.

Després de una serie de situacions sumament cómicas, resulta que tot alló de la cayguda del govern y del cambi radical de las costums, no ha sigut més que una broma de ignocents.

L'obra está escrita ab verdadera xispa. La verificació corre sempreis fácil y espontánea, y 'ls xistes que 'l públich acull ab grans riallas no s'acaban may.

La interpretació siguié esmerada per part de tots los actors, rivalisant en bona sombra las Sras. Monner y Gali, y 'ls Srs. Capdevila, Fuentes, Goula, Soler y Pinós.

* *

▲ benefici del Sr. Goula, s'estrená diven-

dres una pessa arreglo del italià, titulada *L'última voluntat*, que té un argument molt enginyós y una forma inmillorable. L'autor del arreglo, Sr. Casanovas, siguiu cridat a las taulas.

CIRCO

Continúan las representacions infantils.

A *El rey que rabió*, han succehit *Marina, Cádiz, La Diva y La leyenda del monje*, composicions totas una mica massa fortas per aquellas pobras criaturas.

Pero ¡qué s' hi farà!...

Mentres hi ha qui se 'n plany, hi ha qui hi disfruta, y sobre tot, hi ha també qui hi fa negoci.

TIVOLI

Res de nou.

Al revés: de tant en tant tornan a sortir *Los sobrinos del capitán Grant* y l' inagotable *País de l' olla*... per lo vist, es aquesta una olla sense fondo.

NOVEDATS

Lo disbarat caballeresch *Lo baró de Carcassona*, del Sr. Moragas, es una obra que 'ns torna als bons temps de *Lo cantador y Lo castell dels tres dragons*.

Las escenas cómicas son groixudas y provocan continuas riatladas.

Espectacle propi del día de Ignocents, no deixarà per aixó de representarse bastants días.

Contribuheixen al éxit de la producció, las senyoras Ferrer y Galcerán, y 'ls Srs. Oliiva, Guittart, Daroki, Odena, Virgili, Esteve, Delóm, etc.

En lo próxim número parlarem del estreno de *Luisa (La Saeta)*, melodrama del Sr. Moreno Gil. Per ferho avuy no 'ns queda temps ni espay.

CATALUNYA

També en aquest teatre se celebrá ab un plé a vessar la funció de ignocents. En lo programa hi figurava l' aplaudida producció catalana *Lo pessebre de D. Pau*, que produhi igual ó més ilusió que l' any anterior.

Posteriorment, s' ha estrenat una nova sarsuela, titulada *El hijo de S. E.*

L' obra en general es mansa, y 'l públich la escoltá ab indiferencia. Al final hi hagué algun contrapunt entre la *claque* y 'ls reventadors.

CIRCO EQUESTRE

La present es l' última semana de las funcions que se celebran en aquest local.

Y com que fins a la próxima primavera será precis dejunar de clowns y de gimnastas, los aficionados als espectacles de circo, ja cal que s' espavilin en los pochos días que ha de durar la temporada.

EDEN-CONCERT

May com ara s' havia vist tan favoreseut aquest local. Y la veritat es que la combinació dels espectacles se mereix lo públich que hi acut.

Apart d' una secció cómica catalana que posa en escena pessas en un acte y del numerós personal de la *troupe* francesa que cada día 's reforsa ab nous *debutts*, los notables clowns musicals *Los becuadros* y especialment la companyia de sarsuela en la que figura la celebrada artista Sra. Molgosa, son atractius de primera forsa capassos per si sols de omplir un local y de conservar per molt temps lo favor del públich.

N. N. N.

CARTA ALS REYS

A MON AMICH P. TALLADAS

Estimats Reys d' Orient
Baltasar, Gaspar, Melcior:
aquest humil servidor
vos demana reverent

que si per cas vos ve bé
vos passéu lo día sis
per lo balcó del meu pis
qu' es... ja sabéu lo carré.

La casa es gran com un niu,
mes es alegre y fins bella,
y enjogassada parella

CAVILACIONS

(DIBUIX DE J. LLUIS PELLICER)

—Diu que potser me farán del nou Ajuntament, tenint en compte que jo soch una figura respectable... ¡Respectable! Aixó haurian d'anar a explicarho a la dona de casa, qu'en sa vida m'ha volgut respectar.

casada de fresch hi viu.

Com he tingut de fer gastos
y sé ja que sou galans,
allargueunos vostres mans
y enviéunos alguns trastos.

Ja sabem que n' hi ha un de negre
y que als petits fa gran pó,
puig sempre porta carbó
y entristeix al més alegre.

Mes als dos no 'ns atorrolla
y dur carbó vos preguém,
puig aixís al menys podrém
fer bullir per sempre l' olla.

L' altre dihuen qu' es ben blanch
de barbas y cabellera,
(al menos d' esta manera
nos lo mostran fet de fanch).

Aquest que 'ns duga es de lley
alguna cosa de pés.

¿Què demanáus podém més
que molts anys de vida ¡oh Rey!?

Lo tercer dihuen qu' es ros,
jovenet, de cara sana,
á aquest donchs se li demana...
per demanar ... algo gros.

Com que sou lo més petit
é imatge de la hermosura
porteunos... una criatura,
un noyet ros y aixirit.

Y sols ab aquestos dons
carbó, vellesa y un nen
podém viure y bé 's compren
molt llarga vida y ben bons.

Y aixís salvant los tropells
hi haurá sempre menjá á taula,
la mort será casi faulta
y apoyo tindréu quan vells.

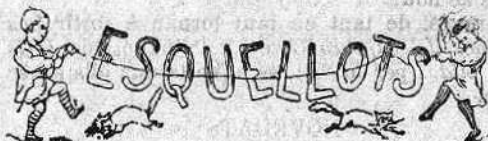
Y en cambi, reys y Senyors,
y no 'us causi maravella,
tindréu en esta parella
un parell de servidors

PAIROT Y MANDINGA

P. D.—Com se compren
y 'l seu magí ho endevina
porteu alguna joguina;
l' any que vé será pel nen.

Per la copia

TINTER MOLL

Mon primer deber al agafar la ploma es desitjar
als estimats lectors de LA ESQUELLA DE LA TOR-
RATXA, un fells any nou.

L' any 92 se 'ns ha acabat.

Apuntémlo á la llista de la historia.

Y procurém fer tots los possibles perque 'l seu
heréu y successor deixi á tothom content, cosa
bastant difícil, en aquest mon de trampas, enganys
y gatuperis.

TIPOS POPULARS DE BARCELONA

La gitana més bufona
que s' ha vist á Barcelona.

—Oye resalao... ¿quieres que te diga la buena-
ventura?

L' any nou troba enfilat á 'l candelero de la arcaldia al Sr. Tort y Martorell.

Poca cosa.

Un cul de ciri reformista.

Sembla que 'l Sr. Martí y Gofau, al deixar la vara en mans de D. *Cavieiru* vá dir:

—Aixó de la glossopeda, únicament se pot curar pèl sistema homeopàtic. Y per aquest motiu, al anarme'n jo, regalo á Barcelona un arcalde *globulillo*.

Un dels primers actes del Sr. Tort siguié disposar la clausura del immundo escorxador vell y 'l instalació completa de la matansa en lo nou.

Vels' hi aquí una cosa que no havian pogut conseguir-la 'l Sr. Porcar en més de un any, ni 'l senyor Martí y Gofau en més de un mes, y qu' en Tort y Martorell l' ha realisada en menos de un dia.

Aixó vol dir que l' energia dels arcaldes no està de cap manera en rahó directa de la seva estatura.

Si 'l Sr. Tort y Martorell vá seguint aixís, logrará quan menos, un resultat que 'l colmará de ditxa.

Lo Sr. Tort y Martorell s' anirà creixent.

No obstant, en la sessió del dimars de la senmana passada 'ls sarauhistas varen revolcarlo.

Proposava l' arcalde menut introduhir algunas economias en las nóminas del personal, reclamant l' urgencia de la proposició.

Pero ab l' excusa de que la sessió que s' estava celebrant era extraordinaria, la urgencia de las economias vá ser retrassada.

No hi ha remey per la pobra Pubilla.

Ab los regidors que ara s' istilan, any nou, vicis vells.

Deya 'l Sr. Tort y Martorell.

«Senyors: s' han de satisfacer avants de fi d' any 267,000 pessetas y no 'n tenim més que 87 mil en caixa.»

Y després afegia:

«En vista de aixó, he prèls la determinació de no pagar més que 'ls comptes petits.»

Es molt natural que un arcalde menut tinga atencions pèls comptes petits.

Simpatias d' estatura.

Revela un periódich local qu' en una població impor-

tant qual nom no cita, los carboners, per evitarse certas molestias ván decidir entregar 2,000 pessetas á un regidor que hauria pogut molestarlos en l' exercici de la seva industria.

Ab 2,000 pessetas entregadas á temps, diu que las romanas destinadas al pès del carbó, marcan arrobas de 20 lliuras y menos encare, si tant convé.

La cosa es molt negra.

A veure, regidors, á ensenyar las máns, veyám qui las té brutas de carbó.

Lo próxim dissapte veurá la llum lo número extraordinari de *La Campana de Gracia*, corresponent al any nou.

Tenim d' ell las millors noticias.

Entre altres grabats interessants, publicarà una colecció de retrats autèntichs dels principals personatjes que més directament han intervingut en l' escandalosa qüestió del Panamá, ja com á autors presunts, ja com á cómplices, ja, en fi, com á perseguidors de tantas irregularitats.

Ja veuen que aixó sols, dona un gran interés al número extraordinari de nostre estimat colega.

Diuen los sarauhistas que si 'ls treuen del Ajuntament, cantarán.

Donchs, mirin, me sembla á mí que per aixó sols los haurian de treure: perque cantessin.

Si cantarán ó no, es cosa que no se sab.

Lo que sí es segur, es que si 'ls traiguessin, trinarían.

TIPOS POPULARS DE BARCELONA

Ab motiu de haver caygut á Orán un dels premis grossos de la rifa de Nadal, los vehins de aquella ciutat argelina están boigs de alegria.

A moltas personas que no tenían res, de cop y volta 'ls han tocat participacions de 100,000 pessetas; y com entre 'ls premiats s' hi conta 'l director de orquesta del *Teatro municipal*, de gresca, alegria, áplats y música, no 'n vulguin més.

* *

Los oranesos troban que aixó de la rifa espanyola es una cosa molt bonica.

Está clar: cadascú parla de la rifa segons li vá en ella.

Als espanyols no 'ns ha de saber grèu que 'ls extrangers s' aprofitin de la rifa, emportantse'n los premis primers.

Aixó assegura

—Y el moreno la querrá más que el rubio; pero V. se casará con el rubio y querrá al moreno, y entre el rubio y el moreno, y el moreno y el rubio... ¡la mar!...

més y més la subsistència de la Loteria Nacional. Quan los espanyols haurém acabat los diners, la Loteria viurà encare, colocantse pèl extranger tots los bitllets.

Espanya 's convertirà en una especie de principat de Mónaco, y com en lloch de la ruleta, funcionarà 'l bombo dels números, tots los jugadors del mon podrán tentar la sort sense moure 's de casa seva.

¡Quin porvenir més agradable per Espanya!

Y sobre tot, ¡quin porvenir més honrós!...

Hem tingut lo gust d'estrenye la mà al reputat pintor D. J. Blanco Coris, que ha arribat á aquesta capital, procedent de Málaga.

Si son pares de familia y volen que 'ls Reys fassin als seus fills un obsequi bonich y agradable, passin pèl carrer d' Aviñó, 25, y á casa del senyor Ortega (antich establiment Bassols), trobarán unas hermosissimas reproduccions del Monument á Colón, que fan quedar parat y sòls costan 10 pessetas, encare que 'n valen moltes més.

Entre 'ls individus de la nova junta directiva de la societat protectora de animals y plantas hi figuren D. Bonaventura Conill y D. Román Conill.

Un parell de conillets

s' hi trobarán reunits...

¿Qué serán dintre la Junta?

¿Protectors ó protegits?

Al teatro de Apolo de Madrit ha sigut xiulada una sarsuela titulada: *El organista*.

Y vá armarse un alborot tan tremendo, entre 'l públich que patajava y 'ls alabarderos que aplaudian, que 'l tituldre l' obra á saberse per endavant lo que havia de succehir, s' hauria pogut canviar facilment.

En lloch de *El organista*, s' hauria pogut titular *L' orga de gats*.

Era tan ben educat y tan ceremoniós lo fiscal de una Audiencia, que un dia vá comensar un in-fome ab las següents paraulas:

—Un acusat á qui vaig tenir l' honor de ferlo condenar á mort...

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—En-sia-ma-da
- 2.ª ID. 2.ª—Sal-vi-o
- 3.ª ANAGRAMA.—Boira Boria.
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—Garín Tomas Betrón.
- 5.ª ROMBO.—

E
CUP
CUGAT
EUGENIA
PANXO
TIO I

- 6.ª CONVERSA.—Adelaida.
- 7.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Tornabís.
- 8.ª GEROGLÍFICH.—Com més acostats, menos separats.

XARADA-DRAMÀTICA

I

L' escena representa un carrer; personatjes, D. ANDREU y D. AMBRÓS tots dos cengeixen espasa. Es de nit.

ESCENA UNICA

ANDREU. (*Encarantse á D. Ambrós*)

Mol quart punt vos trobo ara, després de tant qu'us buscava; (*exaltat*) molt temps ja, que desitjava trovarme ab vos cara-cara

AMBRÓS. (*extranyat*) Si més bé no 'us espliqueu no comprench aquest embull

ANDREU. (*ab rabia*) Beurém vostra sanch jo vull...
AMBRÓS. Vos m' insulteu, D. Andreu (*ofés*) y explicacions vull d' aixó.

ANDREU. Explicacions velleu vos, vos las daré D. Ambrós. Presteume un xich d' atenció.

Recorden quan anys enrera vam travessar la mar Gran tots dos junts, y navegant ab lo segona-primera que anava de capitá.

Recorden aquell tres-quart qu' m' vau tres «qu' era un cobart» y tant me vau ultrajá?

Donchs ara que som tots dos (*ab salvatge*) vull venjar tan gran ofensa. (*alegría*)

AMBRÓS. (*recordantsen*) Dispenseume. (*suplicant*)

ANDREU. (*mes alterat*) No 's dispensa.

AMBRÓS. (*anantsen*) No 'm vull batre

ANDREU. (*detenintlo*) D. Ambrós

tanta tot me demostreu?

Que sou cobart vos puch dir

y al rostre us vull escupir (*li escup á la*)

com un ximolet... (*cara*)

AMBRÓS. D. Andreu (*desenvaynantse l' espasa*)

aixó ja es massa insultar; (*retantlo*)

desenvayneu vostre acer;

(*ab furia*) que si no 'm mateu primer

el cor jo 'us vull traspasar.

ANDREU. (*desenvaynant la seva*) Aquesta resolució

era la per mi esperadal (*esgrimeixen*)

(*los acers*)

Y aquí acaba la xarada,

vos buscant la solució.

BERNABÉ LLORENS

II

En Total qu' es molt tronera que també sab de dos-prima, pateix molt de tres-primera.

ESTUDIANT

ENDAVINALLA

Estich entre nit y dia, tancada sempre en lo pls, y soch entre mitj de sis tota sola... ¡qui ho diria! Vaja lector ets molt llus no trobantla en un Jesús.

REY NANO

LIBRERIA ESPAÑOLA

Obra nova de EMILI VILANOVA

¡QUI... COMPRA MADUIXAS!

Saynete de gran éxit en un acte y en prosa

Preu: 1 Pta. 3 Ab dibuixos de M. MOLINÉ 3 Preu: 1 Pta.

REYES

GRANDE Y VARIADO SURTIDO DE LIBROS

PARA AGOINALDOS Y REGALOS

Con preciosas láminas en negro y colores

De todos precios

„desde 5 céntimos en adelante!“

ESTÁ AGOTANTSE

L' ALMANACH DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PREU: UNA PESSETA

Dissapte, dia 7, sortirà

NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Ilustració en abundancia

Text notable y escullit, firmas acreditadas

Preu: DEU céntims

AVIS

queda completament agotat

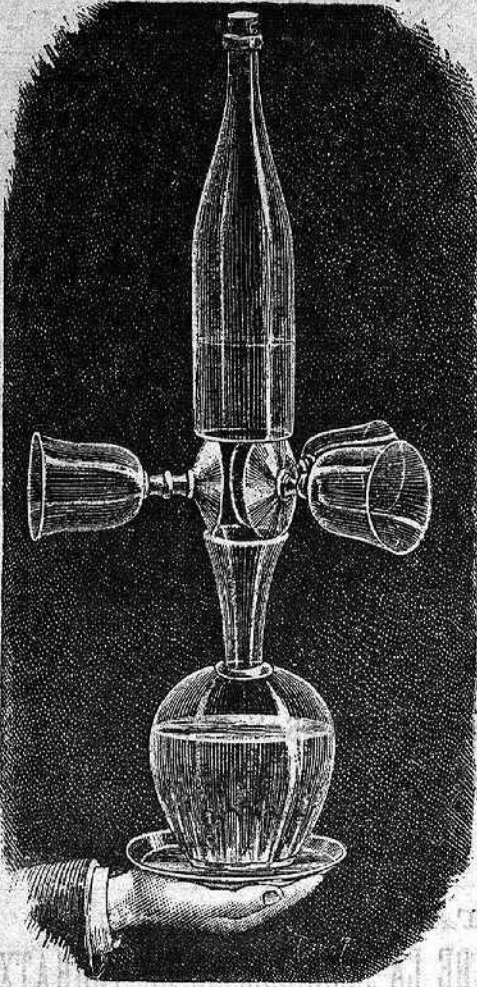
L' ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

NOTA.—Tothem que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibranses del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu franca de port. No responem d' extravios, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

DISTRACCIÓNS CASULANAS

UNA MARAVELLA D' EQUILIBRI

Pera realisar l' operació han de ser quatre personas y s' ha de fer ab molt cuydado.

Primer, posan l' ampolla y 'l plat sobre la taula. Tres personas, de pols segur, colocan las tres copas (ben iguals de base), a un mateix temps; desseguida, 'l quar individu posar l' ampolla demunt dels cantells de las copas y vá tiranthi aygua á dins, hasta que n' hi haja la suficient pera aguantar las copas; lo qual, ningú ho coneix millor que 'ls tres que las sostenen y que veuen quan ha arribat lo moment de deixarlas anar.

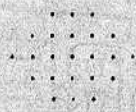
Llavors tapan l' ampolla ab cautela... y ja poden alçar tot lo castell y passejarlo: no hi ha perill de res. Lo únich que pot succehir es que tot se 'n vaja á rodar y 's fassi á trossos.

TRENCA-CLOSCAS

LLUISA COMER
DE GUMÁ

Formar ab aquestas lletres lo titul de un aplaudit drama castellá.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.
—Segona: parenta — Tercera: bestia fiera—Quarta: arbre.—Quinta: en la platja.—Sexta: En las casas de camp.—Séptima: vocal.

EMILI.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—	Nom de dona
6	1	4	9	3	7	8	9	—	»	»
4	5	6	9	2	4	9	—	»	»	»
6	2	6	9	8	9	—	»	»	»	»
6	5	3	7	9	—	»	»	»	»	»
7	8	1	6	—	»	»	»	»	»	»
6	7	5	—	»	»	»	»	»	»	»
3	1	—	»	»	»	»	»	»	»	»
5	—	»	»	»	»	»	»	»	»	»

VICTORINO MIRÓ SARDÁ.

GEROGLÍFICH

QUI + X
+
PO T

SALVINI.

FILLAS DE EVA

Contemplant l' húngara aquesta,
hi ha que dirho en bona fé,
se comprenen las disbauxas
del pobre Cárlos seté.

[Barcelona.—A. López Robert, Impresor.—Asalto 63.